

Sonet

France Lobodika

Dokler na nebu sonce je visoko,
so topli njega žarki. Ko počasi
h goram zaide, jih večer ugasi,
spleto se sence v dolgo in široko.

Poda noč dnevu mračno, hladno roko,
prične gubiti se življenje v vasi,
utihnejo naposled ptičev glasi,
pogrezne zemlja se v temo globoko.

A sonce, ki mi v dušo je sijalo,
bila si ti. Sledi nobene sence,
ko moja si bila, ni v njej ostalo.

Še ti zašla si. Krog oči mi vence
v nočeh brez sna trpljenje je nabralo
in se izteči noče v solz studence.

V petem nadstropju

Prežihov Voranc

Trije, štirje, so se hkrati obrnili k njim. Mednarodni brigadisti sicer niso bili v Parizu zadnje mesece nič novega in so bili tudi stalni gostje petega nadstropja pariške prefektуре, vendar so vedno znova vzbujali zanimanje.

„Na varno nas bodo spravili, kakor se zdi,“ je dejal eden izmed njih v nemščini.

„Kam? — V taborišče...?“

„Kam pa drugam!“

Zadnji čas so začele oblasti prostovoljce vsevprek loviti in jih spravljati v koncentracijska taborišča nekam pod Pireneje. Tudi tej skupini, ki je prišla danes prosit za podaljšanje bivanja, se je obetalo nekaj takega, sodeč po tem, da so ji pobrali papirje in jo pustili čakati v spremstvu posebnega stražnika.

Med španskimi prostovoljci je bil tudi en Slovenec. Izdal se je s tem, ker je začel kmalu robantiti. Njegovemu brazdastemu licu se je poznalo, da ni zarjavelo le od španskega sonca, ampak že prej od šahtov in jam raznih evropskih dežel.

„Ko smo se borili v Španiji za republiko, smo se obenem borili tudi za Francoze. Kmalu se bo to pokazalo. Ti pa tega nočejo razumeti in zdaj tako ravnajo z nami...“, mi je razlagal, ko sem se mu izdal za rojaka. Čez nekaj trenutkov je hitro dodal: „Seveda, vsi niso taki, toda vlada in tisti, ki jo drže...“

„Jaz ne želim nič drugega kakor da jim bo vse poplačano, kakor se spodobi,“ se je oglasil njegov sosed, Bošnjak z obližem za ušesom. „Kadar jim bo